

ὅταν μὴν ξεύροντας πῶς ἡ ἀμφιβολία κυριαρχεῖ στὸ ζήτημα τῆς νίκης, βγαίνουμε νὰ παρασύρουμε ἕνα λαό, σὺν τῷ δικῷ μας, στὴ μεγαλομανία του, νομίζοντας πῶς δείχτηκε ἄξιος νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ νικᾷ **ἐνῶ ποτέ του δὲν εἶτανε κατακτητικός**» (σελ. 17), τότε ὄχι μονάχα θὰ τὸν κάνουμε νὰ χάσῃ τὶς ἀπροσδόκητες νέες κατακτήσεις του, παρὰ νὰ χάσῃ καὶ τὴν ἐθνικὴ του ἀνεξαρτησία.

(Στὸ ἄλλο φύλλο τελιώνει)

N. ΓΙΑΝΝΙΟΣ

κίνημα—ἂν δὲν γίνονταν μετ' ὀλίγους μῆνες καὶ δεύτερος πόλεμος, ἀναμεταξύ στοὺς συμμάχους, ὅπου περιλάμπρα νίκησαν οἱ Ἕλληνες τοὺς Βουλγάρους, ὅπου τὸ μίσος τὸ φυλετικὸ ξύπνησε μιὰν ἀβάσταχτη ὀρμὴ στοὺς Ἕλληνες, ποὺ ἕνας ἄξιος **Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀποφασιστικὰ τεχνικὰ καὶ ἀντρεωμένα** τὴν ἔκομε νίκη καὶ δόξα του ἢ πίστη σ' ἡ μεγαλοσύνη τῆς φυλῆς καὶ τὸ ὄραμα τῆς, ἐθνικῆς ἀλήθειας, ἔκαμε τὸ δεύτερο πόλεμο καὶ ὄχι τὰ, συμφέροντα τῆς χαμηλοβλεπούσας κοντόφθαλμης πολιτικῆς τοῦ Ἑλλαδικοῦ Κράτους».

Δηλαδή ὁ Ἴδας ἐκ τῶν ὑστέρων, ὕστερα ἀπὸ τὶς «περὶ λαμπρῆς νίκης» τοῦ δευτέρου πολέμου. κυλᾷ τὸν κοντόφθαλμο Βενιζέλο ποὺ δὲν τὸν ἤθελε. Μὰ ἂν δὲ νικοῦσα ἢ οἱ Ἕλληνες τοὺς Βουλγάρους, τὰ ἀποτελέσματα δὲ θάταν πῶς θλιβερά ἀπὸ κεῖ ποὺ γόρευε νὰ τ' ἀφίσῃ χωρὶς δευτέρου πολέμου ἢ «χαμηλοβλεπούσα Πολιτικὴ» τοῦ Βενιζέλου; Ἴσα ἴσα ἂν ὑπάρχῃ καὶ ποὺ πρέπει νὰ γραφῇ στὸ ἐνεργητικὸ τοῦ Φρόνιμου Ἄνορθωτῆ τῶν μουρξουάδων, στὴν ἀποφασιστικότητά του ὁποῖο ὀφείλεται ἡ πρώτη ἐπιστρατεία» εἶναι ἐκεῖνος τοῦ **δ διαταγῆς** γιὰ τὸ δεύτερο πόλεμο. Τὶς μέρες ἐκεῖνες, κάτω ἀπὸ τὰ ἀντίσκηνα, συμφωνοῦσε μαζί του ὅλος ὁ ἑλληνικὸς στρατός. (Εἶναι κρῖμα ποὺ ὅσοι δὲν ξέρουν τὴν εἰλικρίνεια τοῦ Ἴδα, κρίνοντας ἀπὸ μερικὰ παρόμοια σημεῖα τοῦ βιβλίου του, νὰ νομίσουν πῶς τὸ γράψε γιὰ νὰ χτυπηθῇ ὁ Βενιζέλος μετ' ἐπιχειρήματα ἀρχῶν, ἐπιχειρήματα δυνατώτερα ἀπὸ τὰ «σκρίπεια» καὶ τὰ «πώπεια»).

ΠΑΛΑΜΑ—ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΜΑΓΓΙΟΒΟΤΑΝΑ

Διασκευῆ, τραγούδι καὶ ωιάνο

Προεῦδιο—Μιά νεράιδα μ' ἐγέννησε—Ἡ γριά Ζωὴ = Στέκει τὸ Βασιλόπουλο—Ἡ Μαύρη Λάμμα—Γυρνᾷ καὶ ὄρμῃ ὁ Μενέλαος—Ἀπὸ ἕνα βασίλεια—Σπέρμα τῆς Χάμικως—Ὁ Διγενῆς Ἀκρίτας.

Σ' ἕνα τόμον δο. 8. Ὅποιος θέλει, παραγγέλνει τὸ βιβλίο καὶ στά γραφεῖα τοῦ «Νουμά» δίχως παραπαιτιστὸ ἔξοδο γιὰ ταχυδρομικά.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΨΥΧΑΡΗ

Τὴν Ἑλλάδα πολλοὶ ἔχουν φιλημένη, μὰ τὸ δικό σου φίλημα ἀνασταίνει τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι θρημένη μετ' τὴν αἰώνια Ποίηση, δοξασιμένη.

Τρικύμισε ἡ πνοή σου τὸ λιμάνι, κ' ἑαρινὴ ἦρθε ἡ αὔρα ν' ἀνασάνῃ τὸ πνεῦμα ἑνὸς λαοῦ, ποὺ εἶχε μαράνει τοῦ Σοφοῦ παραστράτημα καὶ πλάνη.

Στὴ χώρα ποὺ θρηνοῦσε τὸ συντρίμι λῦρα μᾶς ἔφερες τὴν ἐπιστήμη, ζευγάρωσες τὸ σήμερα στὴ μνήμη, δρόμο ἀνοιξες πλατὴ τὸ στενορῦμι.

ὦ Δάσκαλέ μου, πόσα σοῦ χρωστοῦμε! Φῶς μᾶς κερνάς τὴ δόξα νὰ χαροῦμε, στῆς ψυχῆς τὰ βαθιά ἱερά νὰ μποῦμε, μετ' φτερά τὸν αἰθέρα νὰ διαβοῦμε.

Ἀγάπη καὶ θυσία, ἰδέας λαχτάρω, τοῦ εὐγενικοῦ πολέμου τὴν ἀντάρα, στὴ σλαβία τὴν Παράδοση κατάρω μετ' τὴ μελωδικὴ σοροπᾶς κιθάρα.

Τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά δικὰ μας κάνεις μετ' τὸ δικέλι ὀρθὸ τριβόλια βγάνεις, τὴ γέσσα γῆ μετ' τὰνθια νὰ γλυκάνης καὶ μ' ἀηδονολαλιές νὰ τὴ μοιράνης.

Ὁ πόθος σου ἱερός, ἀγνὸ τὸ χέρι ποὺ νέα μὴ πίστη νὰ θεομάνῃ ἔξρει. Στὴν ἀχάριστη γνώμη, στ' ἀγριοζαῖρι φτερουγίζει ἡ λαλιά σου περιστέρι.

Τὸν ταπεινὸ πονεῖς στ' ἀθῶα του πάθη, τὴ γυναῖκα ἀνασέρνεις ἀπ' τὰ βάθη, τῆς ἀμαρτίας θωρεῖς τὸ μαῦρο ἀγκάθι μετ' τὴ γαλήνια μοῖρα ποὺ τὸ πιάθει.

Πόσο τρανὸ εἶναι τὸ παράδειγμά σου! ὦ τί σοτοάδι ἐδιώκεις, στοχάσου! Πρῶτος καὶ μόνος ὅλοι ὀλόγουρά σου μετ' τὸ κρασί μεθοῦμε τῆς καρᾶς σου.

Στὸ μέτωπό σου ἡ νέα ἀπτική βοτάνη μετ' λογισμοὺς πλεχτό, ἔξρει νὰ ἐγάνῃ καὶ καὶ πῶς πολὺ ἀπὸ ἕνα στεφάνι φιλὸ καὶ φῶς ἀπὸ τὸ μεσουράνι.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ